

❀ บทที่ 1 ❀

"อยู่ไหนนะ"

บาร์นีย์กระโดดลงจากรถไฟที่ละก้าว สายตาก็สอดส่ายมองหาในหมู่ผู้คนหน้าชาวๆ ที่คลาคล่ำหลังไหลไปทางเครื่องตรวจตัวของสถานีเซนต์ออสเทล "ไม่เห็นเลย ท่านอยู่ตรงไหนรีเปล่า"

"ต้องอยู่ตรงนั้นอยู่แล้ว" ไชมอนตอบขณะยกคันเบ็ดหุ้มผ้าไปของพ่อลงมาอย่างทุลักทุเล "ท่านบอกจะเอารถมารับเรา"

เบื้องหลังพวกเขา มีเสียงหวูดเหมือนนกฮูกยักษ์ร้องดังวู้ด...ด... ก่อนที่รถไฟจะเคลื่อนตัวออกจากชานชาลา

"รอกันอยู่ตรงนี้แหละ" เสียงพ่อดังมาจากทางด้านหลังกองกระเป๋าเดินทาง "รอให้คนบางตาลงก่อนก็ได้ คุณตาเมอร์รี่ไม่หายไปไหนหรอก"

เจนทำจมูกพุดพิดอย่างดีใจ "ได้กลิ่นทะเลด้วย"

"ทะเลอยู่ห่างออกไปตั้งไกล" ไชมอนทำสும்เสียงไม่เชื่อ

"ไม่รู้แหละ ก็ฉันได้กลิ่นนี่"

"คุณตาเมอร์รี่บอกว่าทริวิสติคอยู่ห่างจากเซนต์ออสเทลตั้งห้าไมล์"

"ยังไม่เห็นท่านเลย" บาร์นีย์เดินกระวนกระวายไปมา ตาก็ชะเง้อมองข้ามไหล่ฝูงชนที่บังอยู่ แล้วจู่ๆ เขาก็ยืนนิ่งตามองพื้น "เฮ้ คุณนี่สิ"

เขากำลังจ้องกระเป๋าตีบาใหญ่ที่วางอยู่บนพื้นท่ามกลางขาผู้คนชวักไซว่

"มันวิเศษตรงไหนรี" เจนถาม

แล้วทุกคนก็เห็นกระเป๋ายี่สิบห้ามีหูแหลมๆ สองข้าง กับทางยาวๆ สีน้ำตาล ที่กระดิกดิ๊กๆ โผล่ออกมา จนเมื่อเจ้าของยกกระเป๋าขึ้นแล้วเดินจากไป จึงได้เห็น เจ้าหมาน้อยยี่สิบหรือมองซ้ายที่ขวาที่อยู่บนซานซาลา ตัวมันยาวเพรียว ขนสีแดง เป็นมันขลับเมื่อแสงแดดฉายทาบบ้างของมัน

บาร์นีย์ผิวกากทักทายแล้วยื่นมือออกไป

"ไม่เอาหน้าลูก" แม่ปรัมพร้อมทั้งจับพู่กันที่มีตรวมเป็นกำซึ่งโผล่ออกมาจากกระเป๋ากระโปรงของเธอไว้

แต่เจ้าหมาน้อยดูจะเดินตรงรี่มาทางนี้ก่อนที่บาร์นีย์จะผิวกากเรียกเสียอีก ท่าทางมันมันใจเหมือนจำเพื่อนเก่าได้ยังงั้นแหละ มันเดินวนรอบๆ และกระดิกหางสีแดงให้ทุกคน จากนั้นก็ไปหยุดอยู่ข้างๆ เจนแล้วเลียมือเธอ

"น่ารักจังเลย" เจนย่อตัวลงลูบขนคอยาวนุ่ม

"ระวังด้วยนะจ๊ะ" แม่เตือน "เดี๋ยวมันจะถูกทิ้งเอา เจ้าของคงอยู่ทางไหนนะ"

"อยากเลี้ยงมันไว้จังเลย"

"มันก็อยากอยู่กับเรานะ" บาร์นีย์เอ่ย "ดูสิ"

เด็กชายเกาหัวมันเบาๆ เจ้าหมาน้อยก็เห่าเบาๆ ในลำคออย่างชอบใจ

"ไม่ได้" พ่อพูดขึ้น

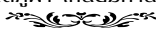
ตอนนี้ผู้คนบางตาลงแล้ว และเมื่อมองผ่านเครื่องตรวจตัวออกไป พวกเขาเห็นท้องฟ้าหน้าสถานีสว่างสดใส

"มีป้ายชื่อติดตรงปลอกคอด้วย" เสียงเจนนที่ยังนั่งอยู่ข้างๆ เจ้าหมาน้อยเอ่ยขึ้น เธอพลิกแผ่นเงินที่ปลอกคอหนักๆ ดู

"มันเขียนว่ารูฟัส แล้วก็...ทรีวิลลิต เฮ้ มันมาจากหมู่บ้านนั้นด้วย"

แต่พอเธอเงยหน้าก็ไม่เห็นใครเลย เธอผุดลุกขึ้นแล้ววิ่งตามพวกเขาออกไปสู่แสงอาทิตย์ ทันใดเห็นรูปร่างสูงโย่งที่คุ่นตาของคุณตาแมอริซึ่งกำลังยืนรอทุกคนอยู่

ทุกคนกรูกันเข้าไปรุ่มล่อม พร้อมกับส่งเสียงแข็งแรงแเหมือนฝูงกระรอกที่จ็อกแจ็กอยู่รอบโคนต้นไม้ "อยู่นี่เอง" ท่านหักง่ายๆ ดวงตาใต้คิ้วขาวโพลนมองเด็กๆ ทุกคนพร้อมกับรอยยิ้มบางๆ

"เมืองคอร์นวอลล์นี่เยี่ยมจริงๆ เลยฮะ" บาร์นีย์ประจบ

"เธอยังไม่เห็นมันเลย" ท่านเอ่ย "เป็นไงบ้างเอลเลนหลานรัก" คุณตาก็มลงหอมแก้มแม่พอดหนึ่ง ท่านยังทำเหมือนกับว่าแม่เป็นเด็กหญิงเล็กๆ อยู่ตลอดถึงท่านจะเป็นแค่เพื่อนของตา ไม่ใช่ลุงแท้ๆ ของแม่ แต่ก็สนิทกับครอบครัวนี้มานานหลายปี จนไม่มีใครเคยสงสัยว่าท่านเป็นใครมาจากไหน

ไม่มีใครรู้เรื่องของคุณตาเมอร์รี่มากนัก แล้วก็ไม่มีใครกล้าถามเช่นกัน บุคลิกของท่านดูแทบจะตรงข้ามกับชื่อโดยสิ้นเชิง ร่างสูงชะลูดเหยียดตรง ผมหาวโพลนดกหนาอยู่เป็นกระเซิง ใบหน้าเกรียมแดดดูเคร่งขรึม จมูกงอแงเหมือนคันธนู แวดตาสีกลมองหม่น

ท่านอายุเท่าไรไม่มีใครรู้ "เท่าภูเขานั่นแหละ" พ่อเคยบอก และลึกลงในใจเด็กๆ ก็เชื่อว่าอาจจะจริงก็ได้ บางอย่างในตัวท่านคล้ายกับภูเขาหรือทะเลหรือไม่ก็ท้องฟ้า ท่านให้ความรู้สึกเก่าแก่โบราณ ไร้จุดเริ่ม ไร้ที่สิ้นสุด

ไม่ว่าคุณตาอยู่ที่ไหนมักจะมีอะไรแปลกๆ เกิดขึ้นเสมอ ท่านชอบหายตัวไปนานๆ และจู่ๆ ก็เดินเข้าประตูบ้านของครอบครัวดูราวี่มาหน้าตาเฉยเหมือนไม่เคยออกไปไหน แล้วก็ป่าวประกาศว่าท่านเจอหุบเขาลึกลับในอเมริกาใต้ เจอบ่อโรมันในฝรั่งเศส หรือไม่ก็ซากเรือไวกิงที่ถูกเผาฝังอยู่บนชายฝั่งอังกฤษ พวกหนังสือพิมพ์ต่างพากันอยากลงเรื่องตื่นเต้นของท่านองนี้ของท่านมาก แต่พอนักข่าวมาเคาะประตูบ้าน คุณตาก็แผ่นแนบกลับไปเก็บตัวสอนหนังสือที่มหาวิทยาลัยเก่าๆ ตามเดิม วันดีคืนดีพวกเขาเด็กๆ ขึ้นไปเรียกท่านทานอาหารเช้า แต่ท่านก็ไม่อยู่ซะแล้ว และพวกเขาก็จะไม่ได้ยินข่าวคราวท่านอีกนานหลายเดือน จนกว่าท่านจะโผล่มาที่ประตูอีกครั้ง ไม่น่าเชื่อเลยว่าหน้าร้อนปีนี้พวกเขาเด็กๆ จะได้อยู่กับท่านในบ้านเช่าที่ทริวิสติดตลอดสี่อาทิตย์เต็มๆ

แสงอาทิตย์ส่องเป็นประกายกระทบผมขาวของคุณตาเมอร์รี่ ท่านก้มลง
ยกกระเป๋าเดินทางสองใบที่ใหญ่ที่สุดข้างละใบ แล้วเดินตัดสนามไปที่รถ

"เป็นไงรถฉัน" ท่านอวดอย่างภาคภูมิใจ

ทุกคนมองไปที่รถบุโรทั่งคันใหญ่ ตัวถังบุบมู่ บังโคลนสีลอก สนิมเขรอะ
โคลนเกาะหนาทึบล้อ ฝากระโปรงมีควั่นลอยโหมงขึ้นเป็นสาย

"จ๊าบมาก" ไชมอนอุทาน

"อะ...เอ่อ" แม่พูดไม่ออก

"โอ้โฮ ลุงเมอร์รี่" พ่อพูดติดตลก "หวังว่าทำประกันชั้นหนึ่งไว้แล้วนะ"

ท่านทวาดแว๊ด "บ้านะสิ รถชั้นเยี่ยมเชียวนะ เข้ามาจากชาวไร่คนหนึ่ง มัน
บรรทุกพวกเราได้หมดแน่ๆ เอาละ ขึ้นรถกันได้แล้ว"

เจนเหลียวไปมองทางเข้าสถานีอย่างเศร้าใจก่อนจะขึ้นรถเป็นคนสุดท้าย
เจ้าหมาน้อยสีน้ำตาลแดงยืนมองอยู่ตรงทางเดิน ลิ่นสีชมพูของมันห้อยยาว

คุณตาเมอร์รี่ร้องเรียก "มานี่เร็ววุฟ!"

"โอ!" บาร์นีย์อุทานอย่างดีใจขณะที่เจ้าสี่ขาจุกเปียกๆ กระโจนเข้าประตุมหา
ชนสี่ขา "หมาของคุณตาหรืออะ"

"ไม่ใช่หรือ" ท่านตอบ "แต่มันจะเป็นของพวกเขาทั้งสามคนตลอดเดือน
หน้านี้ กับต้นเอามันไปต่างประเทศด้วยไม่ได้ มันก็เลยต้องอยู่เฝ้าเรือนเทา"
ท่านเข้าประจำที่คนขับ

"เรือนเทาหรืออะ" ไชมอนถาม "ทำไมเรียกว่าเรือนเทาละอะ"

"เดี๋ยวกูรู้"

เครื่องยนต์สะอึกแล้วครางกระหึ่ม จากนั้นรถก็เคลื่อนไปตามถนน
สายออกนอกเมือง เด็กรๆ ส่งเสียงแข็งแะอยู่ในรถที่ขับบุเลงๆ ปืนซ้ายปายขวา
แนวต้นไม้สีเขียวเข้ามาแทนที่ตึกรามบ้านช่องขณะที่ถนนเริ่มแคบเดี่ยวขึ้นเขา
ด้านหลังเป็นทุ่งหญ้าสุดลูกหูลูกตา ตรงขอบฟ้ามีแต่ต้นไม้โยกไหวตามแรงลม
จากทะเล ก้อนหินใหญ่สี่เหลี่ยมเทากระจายอยู่เป็นหย่อมๆ

"ตรงนั้นไง"

คุณตาเมอร์รี่ตะโกนแทรกเสียงเอ็ดอิ่งของเด็กๆ แล้วหันมองข้างทาง มือหนึ่งปล่อยพวงมาลัยมาโบกห้อยๆ จนพ่อหลับตาบ่พร้อมกับตารางอย่างหวาดเสียว "ถึงคอร์นวอลล์แล้ว ตัวจริงเสียงจริง โลเกอร์สอยู่ข้างหน้านี่เอง"

"โลเกอร์สคืออะไรนะ" เจนถาม

"ไซมอนสายหัว เจ้าหมาน้อยเสียหุเขาแผล็บ"

"คือดินแดนทางตะวันตก" บาร์นีย์พูดขึ้นลอยๆ เสยผมที่คอยแต่จะปรกหน้าปรกตา "เป็นชื่อเก่าของคอร์นวอลล์ ชื่อของกษัตริย์อาเธอร์"

"ไซมอนตรง "ฉันน่าจะรู้อยู่แล้วเชียว"

ตั้งแต่อ่านหนังสือออก กษัตริย์อาเธอร์กับเหล่าอัศวินก็เป็นฮีโร่ผู้ยิ่งใหญ่ในใจบาร์นีย์มาตลอด เขาฝันว่าตัวเองเป็นหนึ่งในอัศวินโต๊ะกลมที่ต่อสู้เพื่อช่วยท่านหญิงผู้เลอโฉม และเข็นฆ่าเหล่าอัศวินโหด เขาอยากมาทางฝั่งตะวันตกนี่นานแล้ว รู้สึกเหมือนได้กลับมาบ้านเดิมอย่างนั้นแหละ บาร์นีย์พูดอย่างเคื่องใจ "จริงๆ นะ ถ้าคุณตาคุณย่าได้"

เมื่อดูเหมือนว่าเวลาจะผ่านไปพักใหญ่ แนวภูเขาที่กลายเป็นขอบทะเลสีน้ำเงิน และหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า

ทรีวีลลิสคัลย้ายกำลังหลับไหลอยู่ใต้กลุ่มหลังคาไม้สีเทาที่รายเรียงคดเคี้ยวลงเขาไปตามแนวถนนแคบๆ บ้านเล็กๆ ทรงสี่เหลี่ยมหลังม่านหน้าต่างลูกไม้เงียบสนิท ปล่อยให้เสียงรถก้องกังวานไปกระทบผนังสีขาว คุณตาห่มพวงมาลัยเลียเข้าสู่ถนนเลียบอ่าว ผ่านทะเลที่คลื่นล่อแดดยามเย็นเป็นประกายสีทองระยิบระยับ เรือจอดหลายลำที่ผูกอยู่ตรงท่าหน้ากระเพื่อมขึ้นลง เรือหาปลาแบบคอร์นิชจอดเรียงเป็นแถว เด็กๆ เคยเห็นแต่ในภาพที่แม่วาดเมื่อหลายปีก่อน รูปร่างของมันเหมือนคนอ้วนล่ำ มีเสาเรือใหญ่กับห้องเครื่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ อยู่ข้างท้าย

อวนแขวนตากอยู่ตามกำแพง ชาวประมงหน้าเกรียมแดดร่างกำยำที่สวม

รองเท้าบูทยาวถึงต้นขาสองสามคนมองตามรถที่วิ่งผ่าน บางคนยิ้มแล้วโบกมือให้คุณตา

"รู้จักกันหรือฮะ" ไชมอนถามด้วยความสงสัย

แต่คุณตาเมอร์รี่แกลัง้ทำเป็นหูทวนลม เอาแต่ขับรถไปตามถนนที่โค้งขึ้นเนินเขาตรงข้ามท่าเรือ ก่อนจะจอดนิ่ง "ถึงแล้ว" ท่านบอก

พอดับเครื่อง ทุกอย่างก็เงียบสนิท แต่หูยังอื้อกันอยู่ ทุกคนหันจากทะเลไปมองฝั่งตรงข้ามถนน

บ้านหลายหลังเรียงรายขึ้นไปตามเนินเขาลาดชัน หลังกลางเป็นบ้านแคบๆ ทรงสูง ตั้งตระหง่านเหมือนกับหอคอย หน้าต่างเรียงกันเป็นสามแถว ใต้จั่วตัวบ้านที่บิ่มีสีเทาเข้ม ประตูกับกรอบหน้าต่างทาสีขาว หลังคากระเบื้องสีน้ำเงินอมเทาโค้งสูงหันออกสู่ทะเล

"นี่ฝั่งละเรือเนทา" คุณตาเมอร์รี่ประกาศ

กลิ่นแปลกๆ ไชยมาเตะจมูก มันเป็นกลิ่นที่ระคนผสมผสานระหว่างกลิ่นอายทะเล สหรัย และความตื่นเต้น

ขณะที่กำลังขบถระปาลงจากรถ รัฟส์วิ่งพล่านลอดขาคนโน้นคนนี้ อย่างตื่นเต้น แล้วจู่ๆ ไชมอนก็คว้าแขนเจนเอาไว้ "พระเจ้า คุณนั่นสิ"

เจนมองตามมือพี่ชายที่ชี้ไปทางทะเล เรือยอชท์ลำหนึ่งกำลังกางใบแล่นช้าๆ ตรงเข้ามาที่ท่าเรือทริวิสตี้อย่างสง่าผ่าเผย

"สวยดีนี่" เธอพูดอย่างไม่ค่อยกระตือรือร้นนัก ไม่เหมือนกับไชมอนที่ชอบเรือเป็นชีวิตจิตใจ

"สวยจังเลย เรือไครกันนะ" ไชมอนยิ้มมองอย่างตื่นตาตื่นใจ เรือยอชท์แล่นเข้ามาใกล้ ใบเรือหุบย่นแล้วพับลง เสียงโซ่รอกดังแว่วมา ตามด้วยเสียงเครื่องยนต์กระตุกเบาๆ

"แม่บอกว่าเราจะลงไปท่าเรือได้ก่อนถึงเวลาอาหารค่ำ" บาร์นีย์เอ่ย "ไปกันมัย"

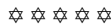
"แหงอยู่แล้ว คุณตาเมอร์รี่ไปด้วยรีเปล่า"

"ท่านจะเอารถไปคืน"

เด็ก ๆ เดินตามถนนไปที่ท่าจอดเรือ ช่าง ๆ เป็นแนวกำแพงสีเทาซึ่งมีกอหญ้ากับดอกวาติเรียนสีชมพูขึ้นอยู่ตามรอยแยก พอไปได้ไม่กี่ก้าว เจนก็นึกได้ว่าลิ้มผ้าเช็ดหน้าจึงวิ่งกลับไปเอาที่รถ เธอค้นที่พื้นตรงเบาะหลัง แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อมองผ่านกระจกหน้ารถออกไป

คุณตาเมอร์รี่กำลังเดินกลับมาที่รถ แล้วจู่ ๆ ก็หยุดกลางทาง ท่านมองไปที่เรือยอชท์ สีหน้าของคุณตาทำให้เธองุนงง ท่านยืนนิ่งเป็นรูปปั้น คิ้วขมวด ย่น สีหน้าดูตื่นและตึงเครียดเหมือนกำลังมองและฟังด้วยสัมผัสอื่นนอกเหนือจากตาและหู ท่านไม่ได้กลัวหรือ หวาดใจ แต่ที่เห็นนั้นก็ใกล้เคียงที่สุด ระยะเวลา ระวาง ตกตะลึง ตื่นตัว...ท่านคิดอะไรอยู่ นะ เรือยอชท์นั้นเมื่อไรแปลกหรือ ยังไง

และแล้วท่านก็หมุนตัวกลับ รีบเดินเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว เจนโผล่ออกมาจากรถอย่างครุ่นคิด จากนั้นจึงวิ่งตามพี่ชายกับน้องชายลงเขาไป

ท่าเรือแทบจะว่างเปล่า แสงแดดกระทบใบหน้าพวกเขา เด็ก ๆ จนร้อนผ่าว และขนาดสวมรองเท้าอยู่ยังรู้สึกได้ว่ากรวดร้อนจนทะลุขึ้นมา ตรงกึ่งกลางหน้าประตูโกดังเก็บของทรงสูงที่สร้างจากไม้มีท่าเรือยื่นออกไปในทะเล เห็นคือริษะ พวกเขามีลิ้งปล้ำกองสูงท่วมหัว นกนางนวลสามตัวยอมเดินไปทางขอบท่าเพื่อหลีกเลี่ยงให้พวกเขา เสากระโคงเรือกับเชือกเบี่ยงหน้าโยกไปมาเป็นแนว ตอนนี้น้ำขึ้นสูงแค่ครึ่งเดียว กราบของเรือที่ผูกไว้จึงอยู่ต่ำกว่าท่าจนมองไม่เห็น

"เฮ้" ไชมอนร้องและชี้ไปที่ทางเข้า "ดูเรือยอชท์ที่เพิ่งเข้ามานั่นสิจ๊าบจริง ๆ เลยว่าม้าย"

เรือสีขาวเพรียวยาวจอดทอดสมออยู่พ้นกำแพงท่าเรือ ซึ่งช่วยปกป้อง
มันจากทะเลเปิดบริเวณแหลมที่เรือเฝ้าตั้งอยู่

เจนเอ่ยถาม "คิดว่าเรือลำนี้มีอะไรแปลกๆ หรือเปล่า"

"แปลกๆ ี่ ยังไงล่ะ"

"ก็...ไม่รู้เหมือนกัน"

"บางทีมันอาจเป็นเรือของนายท่าก็ได้" บาร์นีย์บอก

"ท่าเรือเล็กๆ แบบนี้ไม่มีนายท่าหรอก เจ้าหัวท้อ ต้องทำอย่างพวกทหาร
เรือแบบของพ่อต่างหาก"

"ทำไมจะไม่มี พ่อคนหัวแหลม ประตูดตรงหัวมุมโหนดเขาติดป้ายไว้ว่า 'สำนัก
งานนายท่า' " บาร์นีย์กระโดดขึ้นลงอย่างผู้ชนะจนกนกนางนวลตกใจ มันวิ่งไป
สองสามก้าวแล้วบินโฉบลงเหนือน้ำ และร้องแคว๊กๆ ก่อนจะบินลับไป

"จันนี่" ไชมอนพูดเหนียมๆ สองมือล้วงกระเป๋าและยื่นทางขาโยกตัวไป
มา ทำท่าเหมือนกัปตันบัญชาการแก่เขิน "แต่เรือมันต้องเป็นของมหาเศรษฐีแน่ๆ
มันข้ามช่องแคบหรือข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกได้เชียวนะ"

"อ้อ" เจนร้อง เธอก็อ้วนน้ำเป็นเหมือนคนอื่นๆ เขานั้นแหละ แต่เธอเป็น
คนเดียวในครอบครัวดัวร์ที่ไม่ชอบทะเลกว้าง "แค่นี้ก็กลัวว่าข้ามมหาสมุทร
แอตแลนติกด้วยเรือลำกระຈົນนี้ก็จะแย่แล้ว"

ไชมอนยิ้มเจ้าเล่ห์ "จ๊าบไปเลย คลื่นลูกใหญ่โยนเราขึ้นนหน...แล้วก็ลงง...
วู้...ทุกอย่างล้มระเนระนาดไปหมด หม้อกระแทก ลังโคล่อยู่ในครีว ดาดฟ้าเรือ
เห็นขึ้นแล้วก็ลง ขึ้นแล้วก็ลง"

"พี่จะทำให้เจนเมาเรือนะ" บาร์นีย์พูดเรียบๆ

"บ้าแล้ว บนบกแห่งนี้ๆ กลางแดดเปรี้ยงๆ เนี่ยนะ"

"ใช่ หน้าเธอเริ่มเขียวแล้ว ดูลิ"

"เปล่านะ"

"ใช่ เขียวจริงๆ ด้วย ฉันทึกไม่ออกเลยว่าทำไมตอนนั่งรถไฟมา เธอ

ไม่เมารถเหมือนเคย ลองนึกถึงคลื่นยักษ์ในแอตแลนติกดูสิ เรียกโคลงไปเคลง
มา ไม่มีใครกินอาหารกลางวันสักคน ยกเว้นฉัน..."

"นี่ เจียบซะที ฉันไม่ฟังแล้ว" ว่าแล้วเจนผู้นำส่งสารก็วิ่งหนีไปทางกอง
ล้างเปล่าเหม็นคาวปลา ซึ่งอาจจะทำให้เธอคิดถึงเรื่องเมาเรือยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

"ชอะ ผู้หญิง" ไชมอนพูดอย่างสะใจ

ทันใดนั้นก็มียเสียงโครมดังสนั่นมาจากอีกด้านหนึ่งของล้าง ตามด้วย
เสียงกรีดร้อง เสียงเหล็กกลิ้งบนพื้นปูน ไชมอนกับบาร์นี่มองหน้ากันอย่าง
ตกใจสุดขีดแล้วรีบวิ่งไปทางต้นเสียง

เจนนอนบนพื้นโดยมีรถจักรยานทับตัวอยู่ ล้อหน้ายังหมุนตัว เด็กชาย
ผมดำตัวสูงนอนแอ้งแม้งอยู่บนสะพานไม้ไผ่กั้นน้ำ กล่องก้อนดีบุกกับอาหาร
หล่นระเนระนาดจากตะกร้ารถ ขวดนมแตกกระจายเป็นแอ่งสีขาว แสงแดด
ตกกระทบเศษแก้วเป็นประกายระยิบ

เด็กชายไซเชลุกขึ้น ตาจ้องเจนเขม็ง เขาอยู่ในชุดสีน้ำเงิน ขากางเกง
สอดอยู่ในรองเท้าบูท คอสั้นม่อต้อ หน้าแบนๆ ดูพิลึกนั่นบิดเบี้ยวด้วยอารมณ์
โกรธจัด

"แหกตามองทางมั่งรีเปล่า หา" เขาตะคอก สำเนียงแบบคอร์นิชฟังดูหยาบ
คายเพราะความเคือง "ไปให้พ้นๆ เลยไป"

เขากระซอกจักรยานขึ้นโดยไม่สนใจเสียงร้องของเจนสักนิด บันได
จักรยานเกี่ยวข้อเท้าเด็กหญิงจนเธอร้องออกมาอย่างเจ็บปวด

"ฉันไม่ผิดสักหน่อย" เธอเถียง "นายต่างหาก โผล่พรวดมาแบบไม่ดูตาม้า
ตาเรือสักนิด"

บาร์นี่เข้าไปช่วยพยุงให้เจนลุกขึ้น เด็กคนนั้นหันหน้าตามูตบั้งขณะเก็บ
ก้อนดีบุกที่ตกเกลื่อนอยู่บนพื้นแล้วโยนกระแทกใส่กล่อง เจนช่วยเก็บขึ้น
มาก่อนหนึ่ง แต่พอเอื้อมจะใส่กล่องก็ถูกปิดมือจนก้อนดีบุกกระเด็นไปอีกทาง

"ไม่ต้องยุ่ง" เด็กชายตะคอก

"ดูท่าเข้าลิ" ไชมอนพูดอย่างขุ่นเคือง "ไม่ต้องไปช่วยเลย"

"หุบปาก" เด็กชายตวาดโดยไม่แยงหน้ามอง

"หุบปากแกเองสิ" ไชมอนพูดอย่างท้าทาย

"โอ ไชมอน อย่างนะ" เจนห้ามอย่างกังวล "ถ้าเขาอยากจะทำตัวหยาบ
คายนี่ช่างเขาเถอะ" เขาเธอปวดจี๊ดและเลือดก็ไหลเป็นทางจากรอยถลอกที่หัวเข่า
ไชมอนมองหน้าแดงก่ำของเธอ น้ำเสียงเจ็บปวดนั้นทำให้เขาต้องกัดริมฝีปาก

เด็กชายเซ็นจักรยานไปพึ่งไว้กับกองล้างเปล่า แล้วตวาดบาร์นี่ยจนเขาต้อง
รีบกระโดดหนีหลีกทางให้ จากนั้นเด็กชายแปลกหน้าก็คำรามอย่างโกรธเกรี้ยว
ขึ้นมาอีกครั้ง "หลีกไปให้หมด" เด็กๆ ไม่คุ้นกับสำเนียงแบบนี้ แต่น้ำเสียงนั้น
หยาบคายชัดเจน ไชมอนเริ่มฉุน มือกำหมัดแน่น ทำท่าจะโผนเข้าไปใส่ แต่เจน
รั้งเขาไว้ เด็กคนนั้นเดินดุ่มๆ ไปที่ขอบสะพาน แล้วปีนลงไปข้างล่างโดยหอบ
กล่องของชำไว้ในมือและจ้องหน้าสามพี่น้อง พวกเขาได้ยินเสียงตึงตังคลั่งคลั่ง
ดังขึ้นมา เมื่อมองลงไปก็เห็นเขากำลังเซไปมาอยู่ในเรือพาย เขาแก็้เรือถูก
เรือออกจากท่วงที่ยึดอยู่บนกำแพง แล้วเริ่มลัดเลาะผ่านเรือลำอื่นๆ ที่จอด
อยู่ในท่าเรือเปิด เขาคัดท้ายไปอย่างรีบร้อนและโกรธเกรี้ยว จนเรือกระแทก
เข้ากับข้างเรือหาปลาที่ใหญ่อย่างแรง แต่เด็กชายไม่ได้สังเกต ไม่ช้าเขาก็ออก
สู่ทะเล มือหนึ่งแจวกระเชียงอย่างรวดเร็ว ตาก็หันกลับมามองพวกเขาอย่างเยาะเย้ย
ดูแคลน

ขณะนั้นเองเสียงฝีเท้าตึงตึงบนพื้นไม้กอลงๆ ก็ดังขึ้นในเรือหาปลาที่ถูก
กระแทก ร่วงเล็กน้อย เทียวยนต์ไหล่พรวดออกมาทางประตูคาน้ำเรือ แล้วตะโกน
เสียงแหบทุ้ม พร้อมกับชูกำปั้นอย่างโกรธเกรี้ยวไปทางเรือของเด็กคนนั้น

เด็กชายจงใจหันหลังให้ มือก็ยังตีกระเชียงอยู่จนเรือล้นมูกำแพงหาย
ออกไปตรงทางเข้าท่า

ชายร่างเล็กชูกำปั้นใส่แล้วหันมาที่สะพาน เขาระโดดอย่างคล่องแคล่ว
จากคาน้ำเรือลำหนึ่งไปยังอีกลำหนึ่งจนมาถึงบันไดตรงกำแพง แล้วปีนขึ้นมา

ตรงที่เด็กๆ ยืนอยู่ เขาสวมกางเกงขาวยาวกับเสื้อผ้ามันสีกรมท่า และรองเท้านูทยาวขึ้นมาถึงขา

"ซุ่มซุ่มจริงๆ เจ้าบิล ฮูเวอร์นั่น" เขาพูดอย่างเคื่องแค้น "อย่าให้จับตัวได้เชียวคอยดูนะ ฮีม"

และแล้วก็ดูเหมือนเขาจะนึกได้ว่าพวกเด็กๆ ไม่ใช่เสาสะพาน เขารีบงำแล้วมองกราดไปที่สีหน้าเครียดๆ ของทุกคนกับเลือดที่หัวเขาของเจน "ก็ว่าตอนอยู่ข้างล่างได้ยินเสียงอะอะ" เขาพูดด้วยเสียงที่นุ่มขึ้น "มีเรื่องกับไอ้เด็กนั่นล่ะสิ" เขาพยักพยเปิดไปทางทะเล

"มันขี้จี้กรยานชนน้องสาวผม" ไชมอนเล่าอย่างโกรธซึ่ง "จริงๆ ผมผิดเองแหละที่แหยน้องจนเธอวิ่งไปชนกับเจ้าหมอนั่น แต่มันหยาบคายจริงๆ มันปิดมือเจนแล้ว...แล้วก็หนีไป ก่อนที่ผมจะทันได้ต้อนหน้ามันสักหมด" เขาจบเสียงอ่อยๆ

ชายชราขี้มให้ "เฮ้อ อย่าไปถือสามันเลยยย... เจ้าเด็กแยๆ นั่น เตี้ยวน้ำขึ้น เตี้ยวน้ำลง อยู่ห่างๆ มันไว้แหละดี"

"ใช่เลย" เจนพูดอย่างรู้ดีและลูบขาตัวเองบ่อยๆ

ชายชราจู้ปาก "หมอนั่นนะตัวเสบเลยที่เตี้ยว พวกเธอมาเที่ยวกันล่ะสิ"

"เราอยู่ที่เรือนเทาอะ" ไชมอนบอก "บนเนินโน่น"

ชายหาลามองมาที่เขา ใบหน้าเหยี่ยวแก่กรึมแดงนั่นมีแววสนอกสนใจขึ้นมาแวบหนึ่ง "จริงรึ ฉันสงสัยว่าบางที..." เขาชะงักอยู่แค่นั้น เหมือนเปลี่ยนใจไม่พูดสิ่งที่ตั้งใจไว้ขึ้นมากะทันหัน ไชมอนรอให้เขาพูดต่ออย่างงงๆ แต่ บาร์นีย์ก็ไม่ได้ฟังอะไรเลยเพราะมัวแต่ชะโงกหัวมองออกไปตรงขอบสะพานหันกลับมาถามว่า "เรือลำไหนของลุงหรืออะ"

ชายหาลามองบาร์นีย์แบบกึ่งประหลาดใจกึ่งขบขัน เหมือนเห็นตัวอะไรเล็กๆ แบบไม่คาดฝันที่กำลังเท่าอยู่ "ใช่แล้ว ของลุงกับเพื่อนๆ ลำที่ลุงเพิ่งปั่นขึ้นมาโน้นแหละ"

"แล้วคนอื่นไม่ว่าเอาเหรอฮะ ที่ลุงกระโดดไปบนเรือเขาอะ"

ชายชราหัวเราะว่า "ก็ลุงไม่มีทางขึ้นฝั่งนี่นา ไม่มีใครว่าหрокที่เราเหยียบเรือของเขา ถ้าเราไม่ทำอะไรบุบสลาย"

"ลุงกำลังจะออกหาปลาเหรอฮะ"

"ไม่ใช่ตอนนี่หрокพ่อหนุ่ม" ชายชราพูดอย่างสุภาพ และดึงผ้าขี้ริ้วดำๆ จากกระเป๋ามาถูมือที่เลอะน้ำมันเครื่อง "เราจะออกเรือตอนกลางคืนแล้วกลับมาตอนรุ่งสาง"

บาร์นีย์ตะโกน "งั้นผมจะตื่นแต่เช้ามาดูเรือลุงเทียบท่า"

"ลุงต้องเห็นเรือก่อนถึงจะเชื่อนะเจ้าหนู" ชายหาปลาพูดพร้อมกับหัวลือตาให้ "เออละ ที่นี้พวกเธอต้องวิ่งกลับบ้านพาสาวน้อยคนนี่ไปล้างแผล ไม่รู้มีเศษดินเศษทรายเข้าไปบ้างหรือเปล่า" เขาพูดพร้อมกับเอาเท้าที่สวมรองเท้าบูทขัดมันเชยพื้นไปมา

"จริงด้วย ไปเถอะเจน" ไชมอนพูด เขาเหลือบมองเรือที่จอดนิ่งเรียงรายอยู่เป็นแถวอีกครั้ง แล้วชี้ไปทางทะเล "เจ้าเบือกที่ขี้จักรยานนั้นกำลังขึ้นไปบนเรือยอซท์"

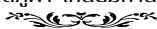
เจนกับบาร์นีย์มองตาม

ห่างออกไปทางด้านหลังกำแพงท่าเรือ เกาตะคุ่มๆ ไหวอยู่ข้างกราบยาวๆ สีขาวของเรือยอซท์ เด็กชายกำลังปีนขึ้นไป มีร่างคนคู้หนึ่งมาพบเขาที่ดาดฟ้าเรือ แล้วทั้งสามคนก็หายเข้าไปข้างใน

"ฮะ! นั่นไง เมื่อวานเจ้าบิลไปซื้อข้าวของ น้ำมัน กับของหลายอย่างเหมือนกันให้คนสักกองทัพ ถามก็ไม่ยอมบอกว่าจะซื้อไปให้ใคร เรือเก่าๆ ลำนี้อองที่จะออกทะเล ไม่เห็นต้องทำลึกลับแบบนี้เลย"

ชายชราออกเดินไปตามสะพานท่าเรือ ของประดับกลมๆ ขนาดเล็กกับปลายรองเท้าบูทที่พับตลบกระทบขาเขาในทุกๆ ก้าวย่าง บาร์นีย์กระยองกระแ่งตามไปข้างๆ และชวนคุยไม่หยุด หลังจากนั้นจึงเดินกลับมาหาคนอื่น

ที่หัวมุม เมื่อชายชราโบกมือลาแล้วเลี้ยวไปทางหมู่บ้าน

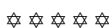
"ลุงแกชื่อเพนฮาโลว์ ส่วนเรือชื่อแม่ย่าทะเล แกเล่าว่าเมื่อคืนได้ปลาเล็กๆ เป็นร้อยๆ กิโลเลย แล้วพรุ่งนี้จะได้มากกว่านี้อีกเพราะฝนกำลังจะตก"

"ฝนตกก็" ไชมอนถามอย่างไม่เชื่อขณะเงยหน้ามองท้องฟ้าสดใส

"ลุงบอกอย่างนั้น"

"ไม่มีทาง แกต้องเพี้ยนแน่ๆ"

"พณันได้เลยว่าลุงแกพูดถูก คนหาปลาจริงๆทุกอย่างแหละ ยิ่งเป็นคนหาปลา ชาวคอร์นิชช่วยแล้ว ไม่เชื่อถามคุณตาเมอริรี่ได้เลย"

แต่ที่โต๊ะอาหารค่ำมื้อแรกในเรือนเทา คุณตาเมอริรี่กลับไม่อยู่ซะแล้ว มีแต่พ่อ แม่ กับป้าพอลล์ค ซึ่งเป็นหญิงในหมู่บ้านผู้แก้มแดงยิ้มแจ่มที่จะมาช่วยทำอาหารและทำความสะอาดบ้านทุกวัน คุณตาเมอริรี่หายตัวไปอีกแล้ว

"ท่านต้องบอกอะไรไว้บ้างสิ"

พ่อยกไหล่ "ก็ไม่เชิง ท่านแค่เริ่มง่าบอกว่าต้องไปหาอะไรบางอย่าง แล้วก็ขับรถพุ่งออกไปยังกับจรวด"

"แต่เราเพิ่งมาถึงกันนะฮะ" ไชมอนตัดพ้อด้วยความน้อยใจ

"ไม่เป็นไรนะ" แม่ปลอบ "ลูกก็รู้ว่าท่านเป็นยังไง ถึงเวลาท่านก็กลับมาเองแหละจ๊ะ"

บาร์นีย์มองเหม่อไปที่เส้นหมึแบบคอร์นิชที่ป้าพอลล์คปรุงให้เป็นอาหารค่ำ "ท่านไปผจญภัย อาจจะใช้เวลาเป็นปีๆ เลย อาจจะดันดันค้นหา แต่สุดท้ายก็ไม่เจออะไร"

"ผจญภัยมะเหงกนะ" ไชมอนพูดอย่างรำคาญ "ท่านแค่ไปตามล่าหาหลุมศพโบราณลั้วๆ ตามโบสถ์ หรืออะไรบางอย่างแค่นั้นแหละ แต่ทำไมไม่ยอม

บอกเรา"

"หวังว่าคุณตาจะกลับมาตอนเช้านะ" เจนเอ๋ยพลางมองออกไปทางหน้าต่าง
ต่างพื้นแนวกำแพงเตี้ยๆ สีเทาที่เลียบไปตามถนน ไกลค่าแล้ว พระอาทิตย์ลับฟ้า
ทะเลเปลี่ยนเป็นสีเทาหม่น ไอหมอกกำลังคืบคลานเข้ามาที่ทำเรือซำๆ ในแสง
สลัวเธอเห็นเงาตะคุ่มๆ เคลื่อนตัวอยู่บนผิวน้ำ เหนือขึ้นไปมีแสงวาบขึ้น
ตอนแรกเป็นจุดสีแดงเท่าปลายเข็ม แล้วก็สีเขียว แล้วก็จุดแสงสีขาวอยู่
ข้างบนอีกที เจนยึดตัวตรง ทันใดนั้นก็นึกได้ว่าที่เธอเห็นอาจเป็นเรือยอซท์
สีขาวลึกลับที่กำลังแล่นออกจากอ่าวหรือวิสลิกก็ได้ มันจากไปเงียบๆ และ
แปลกๆ เหมือนตอนขามา

❀ บทที่ 2 ❀

รุ่งขึ้น ขณะกำลังทานอาหารเช้ากันอยู่ คุณตาเมอร์รี่ก็กลับมา ร่างสูง
สง่าค่อยๆ ชัดขึ้นตรงหน้าประตู ดวงตากววงลึกได้สัมผัสชาวโพลนแปลงประกาย
ยินดีให้เด็กๆ ที่ทำหน้าที่เหลออย่างประหลาดใจ

"อรุณสวัสดิ์" ท่านทักอย่างร่าเริง "มีกาแฟเหลืออยู่บ้างมั๊ย" ของประดับ
เหนือเตาผิงดูเหมือนจะสั่นกระแทกกันขณะที่ท่านพูด คุณตามักจะทำให้ห้องดู
เล็กลงจนตั้งใจเสมอเมื่อท่านอยู่ในนั้น

พ่อเอ้อมมือไปดึงเก้าอี้มาอีกตัวอย่างเห็นเป็นเรื่องธรรมดา "เข้านี้ข้างนอก
เป็นยังไงบ้างลุงเมอร์รี่ ดูไม่ค่อยแจ่มใสเท่าไรนะ"

คุณตาเมอร์รี่นั่งลงแล้วหยิบขนมปังวางบนฝ่ามือใหญ่ๆ ก่อนจะหยิบมีด
ของพ่อปาดเนย "เมฆหะมีนจากทะเลกำลังเข้าฝั่ง เดี่ยวฝนก็ตก"

บาร์นีย์กระสับกระส่ายด้วยความอยากรู้อยากเห็นที่ทวมั่นหัวใจ จนลืมนึก
กฎหมายละลาบละลั้งเรื่องที่คุณตาทำตัวลึกลับไป เขาโพล่งขึ้นว่า "กูเมอร์รี่หาย
ไปไหนมาซะ" ทามกลางบรรยากาศคุกรุ่นนั้น บาร์นีย์เรียกชื่อลูกหมาที่เขาเคย
ตั้งไว้ตอนเด็กๆ ทุกคนยังเรียกท่านด้วยชื่อนี้อยู่บ้างบางครั้ง แต่ก็ไม่ใช่ทุกวัน

เงินส่งเสียงปรามลอดไรฟันชะดัง ส่วนไซมอนก็ถลึงตาห้ามมาจากฝั่งตรง
ข้าม แต่ดูเหมือนคุณตาเมอร์รี่จะไม่ได้ยินคำถามนั้น "อาจจะตกไม่นาน" ท่านคุย
กับพ่อต่อท้ายๆ ที่ขนมปังยังเต็มปาก "แต่ฉันว่าคงตกเกือบทั้งวัน"

"แล้วจะมีฟ้าร้องมั๊ยคะ" เจนถาม

ไซมอนเสริมอย่างมีความหวัง "มีพายุในทะเลรีเปล่าซะ"

บาร์นีย์นั่งเงียบขณะที่คนอื่นๆ พูดคุยกันเอ็ดอิ่ง "ฮึ! ลมฟ้าอากาศ" เขาพูดกับตัวเองอย่างฉุนเฉียว ทุกคนสนใจแต่เรื่องลมฟ้าอากาศตอนที่คุณตาเมอร์รี่เพิ่งกลับมาจากการผจญภัยเนี่ยละ

และแล้วเสียงฟ้าร้องครืนก็ดังขึ้นกลบเสียงพวกเขา จากนั้นเสียงเม็ดฝนเปาะเปาะก็ตามมา ทุกคนวิ่งไปที่หน้าต่างเพื่อมองฟ้าครึ้มสีเทาหม่น บาร์นีย์แอบเดินไปหาคุณตา แล้วจับมือท่านไว้ครู่หนึ่ง

"คุณตาเมอร์รี่" เขาพูดเสียงเบา "คุณตาหาสิ่งที่ต้องการพบหรือเปล่าซะ"

บาร์นีย์คาดไว้ว่าท่านคงทำเหม็นเหมือนทุกครั้งที่เจอคำถาม แต่ชายชรากลับก้มมองเขาเกือบจะทันที คิ้วขมวดย่นเข้าหากัน แกวตาดูๆ ส่องประกายบนใบหน้าเหยี่ยวน ท่านพูดอย่างอ่อนโยน "ไม่เจอเลยบาร์นาบัส คราวนี้ไม่เจออะไรเลย" แล้วก็ดูเหมือนจะมีผ้าห่มมาคลุมหน้าท่านไว้อีกครั้ง "ต้องเอารถไปคืนแล้ว" ท่านพูดกับพ่อแล้วเดินออกไป

ฟ้ายังส่งเสียงร้องครืนอยู่ลิบๆ เหนือท้องทะเล แต่ฝนยังตกไม่หยุดจนมองอะไรนอกหน้าต่างไม่เห็น เหมือนมีใครล้างกระจกอยู่ข้างนอก เด็กๆ เดินไปเดินมาอยู่ในบ้านก่อนอาหารกลางวัน ทั้งสามออกไปเดินเล่นกลางสายฝน แต่ก็กลับมาในสภาพเปียกโชกและหตุ้

ถึงตอนบ่ายแม่ก็บอกว่า "แม่จะขึ้นไปทำงานข้างบนจนถึงเวลาอาหารค่ำเลย ลูกๆ จะอยู่ที่ไหนในบ้านก็ได้ แต่ต้องสัญญาว่าจะไม่รื้อคันอะไรทั้งสิ้นที่จริงของมีค่าทุกอย่างก็เก็บเข้าตู้ใส่กุญแจไว้แล้ว แต่แม่ไม่อยากให้หนูแอบดูเอกสารส่วนตัวหรือข้าวของของคนอื่น เข้าใจมั๊ยจ๊ะ"

"เราสัญญาค่ะ" เจนรับคำและไซมอนก็พยักหน้าตาม

สักประเดี๋ยวพ่อก็คลุมเสื้อฝนสีดำตัวใหญ่ออกไปหานายท่าที่อ่าว เจนป่วนเป็ยนอยู่แถวชั้นหนังสือ แต่เล่มที่หยิบถึงก็มีแต่เรื่องน่าเบื่ออย่าง บันทึก

